

Sygn. akt **IC 146/20**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 grudnia 2020 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Małgorzata Żelewska

po rozpoznaniu w dniu 08 grudnia 2020 roku w Gdyni

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **(...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W.**

przeciwko **Z. S.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Z. S. na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. kwotę 50.957,91 zł (pięćdziesiąt tysięcy dziewięćset pięćdziesiąt siedem złotych dziewięćdziesiąt jeden groszy) wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie) liczonymi od kwoty 47.603,13 zł (czterdzieści siedem tysięcy sześćset trzy złote trzynaście groszy) liczonymi od dnia 16 października 2019 roku do dnia zapłaty,

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

III. zasądza od powoda (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. na rzecz pozwanego Z. S. kwotę 295,56 zł (dwieście dziewięćdziesiąt pięć złotych pięćdziesiąt sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu,

IV. nakazuje ściągnąć od powoda (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. z zasądzonych na jego rzecz roszczenia na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 400,61 zł (czteryście złotych sześćdziesiąt jeden groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych,

V. nakazuje ściągnąć od pozwanego Z. S. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 1.912,39 zł (tysiąc dziewięćset dwanaście złotych trzydzieści dziewięć groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygnatura akt: IC 146/20

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. wniósł pozew przeciwko Z. S. domagając się od pozwanego zapłaty kwoty 61.693,74 zł wraz z odsetkami umownymi od kwoty 57.598,12 zł w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 16 października 2019r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że w dniu 19 kwietnia 2018r. udzielił pozwanemu kredytu, w ramach którego pozwany otrzymał kwotę 59.994,99 zł. Pozwany był zobowiązany do spłaty kredytu zgodnie z harmonogramem spłaty na podstawie zawartej umowy. Pomimo wezwań i monitów pozwany nie wywiązał się z obowiązku spłaty. Po upływie terminu, do którego pozwany był zobowiązany uregulować zadłużenie, całość stała się wymagalna z dniem 7 października 2019r. Na dochodzoną kwotę składają się następujące należności: należność główna w kwocie 57.598,12 zł, odsetki w kwocie 4.095,62 zł, co stanowi różnicę pomiędzy sumą odsetek umownych w kwocie 6.283,77 zł naliczonych od dnia zawarcia umowy i odsetek karnych w kwocie 412,37 zł naliczonych od dnia 21 maja 2018r. a

sumą odsetek zapłaconych przez pozwanego w kwocie 2.600,52 zł. Nadto, powód dochodzi zapłaty dalszych odsetek naliczonych od dnia następnego od wystawienia wyciągu z ksiąg banku do dnia zapłaty.

(pozew k. 4-6)

W dniu 6 listopada 2019r. Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

(nakaz zapłaty k. 6v)

Pozwany wniósł sprzeciw od ww. nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k. 10v-11)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Na podstawie umowy pożyczki gotówkowej nr (...) z dnia 19 kwietnia 2018r. powódka (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. udzieliła pozwanemu Z. S. pożyczki gotówkowej (kredytu konsumenckiego) w kwocie 59.994,99 zł na okres od dnia 19 kwietnia 2018r. do dnia 19 kwietnia 2028r. Całkowita kwota pożyczki wynosiła 50.000 zł. Oprocentowanie pożyczki było stałe i wynosiło 7,49 % w skali roku, przy czym wysokość oprocentowania nie mogła przekroczyć wysokości odsetek maksymalnych określonych w art. 359 kc. Rzeczywista roczna stopa oprocentowania wynosiła 12.44 %. Pozwany był zobowiązany do spłaty kredytu w 120 równych ratach miesięcznych, począwszy od dnia 19 maja 2018r. Wysokość raty wynosiła 711,84 zł (poza ostatnią ratą wynoszącą 711,49 zł). Całkowity koszt pożyczki wynosił 35.420,45 zł i składały się na niego odsetki w kwocie 25.425,46 zł oraz prowizja w kwocie 9.994,99 zł. Całkowita kwota do zapłaty wynosiła 85.420,45 zł. Bank zaliczał wpłaty na spłatę pożyczki w kolejności: opłaty i prowizje; odsetki karne; odsetki umowne; kapitał. Zgodnie z pkt 15 umowy jeśli klient spóźni się ze spłatą, bank nalicza odsetki karne (oprocentowanie zadłużenia przeterminowanego). Odsetki karne naliczane są od kapitału pożyczki według zmiennej stopy procentowej równej wysokości maksymalnych odsetek za opóźnienie, określonych w art. 481 kc, które na dzień zawarcia umowy wynoszą 14.00 % w skali roku. Odsetki karne ulegają zmianie w razie zmiany maksymalnych odsetek za opóźnienie. W myśl pkt 31 bank może rozwiązać umowę pisemnie z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, jeśli klient opóźnia się w spłacie co najmniej dwóch pełnych rat. Po upływie okresu wypowiedzenia pożyczka staje się wymagalna, a klient powinien spłacić całość zadłużenia.

(dowód: umowa pożyczki gotówkowej nr (...) k. 25-32)

Pismem z dnia 16 kwietnia 2019r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty w nieprzekraczalnym terminie 14 dni roboczych od daty doręczenia wezwania nie spłaconych w terminie zapadłych należności banku z tytułu umowy nr (...) w łącznej kwocie 2.896,48 zł (w tym z tytułu zapadłych, niespłaconych rat kapitałowych w kwocie 1.432,23 zł). Jednocześnie, powód poinformował pozwanego o możliwości złożenia w terminie 14 dni pisemnego wniosku o restrukturyzację zadłużenia, która obejmować będzie pozostałą do spłaty kwotę kredytu. Wezwanie zostało pozwanemu doręczone ze skutkiem na dzień 10 maja 2019r.

(dowód: wezwanie do uregulowania zaległości z dnia 16 kwietnia 2019r. k. 36 wraz z zpo k. 38)

Pismem z dnia 17 lipca 2019r. powódka wypowiedziała umowę pożyczki z zachowaniem 30 - dniowego okresu wypowiedzenia. Wypowiedzenie zostało pozwanemu doręczone ze skutkiem na dzień 9 sierpnia 2019r. Wypowiedzenie zostało podpisane przez M. M. – pracownika Departamentu Egzekucji Komorniczej, która była umocowana m.in. do składania oświadczeń woli w imieniu banku w zakresie wypowiedzania umów kredytowych.

(dowód: wypowiedzenie umowy z dnia 17 lipca 2019r. k. 37, zpo k. 39, notarialny odpis pełnomocnictwa k. 22)

Z tytułu umowy pożyczki nr (...) pozwany dokonał spłaty kwoty 2.396,87 zł z tytułu kapitału, a także kwoty 2.600,52 zł z tytułu odsetek.

(dowód: wyciąg z ksiąg banku k. 24)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w całości na podstawie dowodów z dokumentów prywatnych przedstawionych przez stronę powodową.

W ocenie Sądu orzekającego brak było podstaw do odmowy wiarygodności i mocy dowodowej dokumentom w postaci umowy pożyczki (kredytu konsumenckiego) z dnia 19 kwietnia 2018r., wypowiedzenia umowy wraz z dowodem jego doręczenia kredytobiorcy, wezwania do zapłaty, czy też pełnomocnictwa udzielonego przez powoda pracownikowi banku, który podpisał wypowiedzenie umowy. Wymienione powyżej dokumenty mają charakter dokumentów prywatnych i zgodnie z treścią art. 245 kpc korzystają z domniemania autentyczności oraz domniemania pochodzenia oświadczeń zawartych w tych dokumentach od ich wystawców. Powyższe domniemania nie były kwestionowane, a tym bardziej nie zostały w toku niniejszego postępowania skutecznie obalone. Co prawda, strona powodowa dołączyła do akt sprawy jedynie kopie dokumentów (poza pełnomocnictwem), niepoświadczone notarialnie ani niewierzytelnione przez fachowego pełnomocnika, niemniej pozwany nie kwestionował tego, że ww. kopie są wiernym odwzorowaniem oryginałów, w szczególności nie kwestionował, że zawarł z powodem umowę pożyczki (kredytu konsumenckiego) o treści wskazanej przez powodowy bank. W ramach swobodnej oceny dowodów Sąd doszedł do przekonania, że wszystkie powyżej wymienione dokumenty zasługują na wiarę i tworzą spójny obraz stosunku prawnego zawartego przez strony, a także jego wykonywania i zakończenia w drodze wypowiedzenia.

Natomiast, z uwagi na uznanie za abuzywne niektórych postanowień umowy kredytu konsumenckiego oraz wynikającą z tego faktu konieczność ponownego przeliczenia należności głównej oraz należności ubocznych, uznać należało, że wystawiony przez powoda wyciąg z ksiąg banku nie odzwierciedla rzeczywistego stanu zadłużenia pozwanego. W tym zakresie, opierając się na zapisach umowy Sąd dokonał samodzielnego wyliczenia należnej powodowi kwoty kapitału kredytu oraz odsetek.

W niniejszej sprawie (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. domagał się od pozwanego Z. S. zapłaty kwoty 61.693,74 zł wraz z odsetkami umownymi od kwoty 57.598,12 zł w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 16 października 2019r. do dnia zapłaty tytułem umowy pożyczki gotówkowej nr (...) z dnia 19 kwietnia 2018r. W tym stanie rzeczy podstawę prawną powództwa stanowiły przepisy art. 720 kc w zw. z art. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim (tekst jednolity Dz.U. z 2019 r. poz. 1083). W myśl art. 720 § 1 kc przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Stosownie zaś do treści art. 3 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, zaś w myśl ust. 2 pkt 1 za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki.

W niniejszej sprawie Sąd z urzędu badał zapisy zawartej przez strony umowy pod kątem ich abuzywności. Możliwość badania przez sąd z urzędu postanowień umowy zawartej pomiędzy przedsiębiorcą a konsumentem znajduje uzasadnienie w orzecznictwie zarówno polskiego Sądu Najwyższego, jak również (...). Zważyć należy, iż w wyroku z dnia 15 listopada 2019 roku w sprawie V CSK 347/18, LEX nr 2749471 Sąd Najwyższy wskazał, że z utrwalonego orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (wcześniej Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości, dalej: (...)) wynika, że sąd krajowy jest zobowiązany podjąć z urzędu czynności dochodzeniowe w celu ustalenia, czy postanowienie umowne zamieszczone w umowie, która jest przedmiotem toczącego się przed nim sporu i która została zawarta między przedsiębiorcą a konsumentem, jest objęte zakresem stosowania dyrektywy 93/13/EWG z 5 kwietnia 1993r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.Ur.UE 1993, L 95, s. 29), a jeżeli tak, sąd zobowiązany jest z urzędu zbadać, czy postanowienie to ewentualnie ma nieuczciwy charakter (wyroki (...) z: 9 listopada 2010 r., V. L., C-137/08, EU:C:2010:659, pkt 56; 14 czerwca 2012 r., B. E. de C., C-618/10,

EU:C:2012:349, pkt 44; 21 lutego 2013 r., (...) Bank, C-472/11, EU:C:2013:88, pkt 24). Przy braku skutecznej kontroli potencjalnie nieuczciwego charakteru warunków danej umowy nie można bowiem zagwarantować przestrzegania praw przyznanych w drodze dyrektywy 93/13/EWG (wyrok (...) z 13 września 2018 r., (...) Polska, C-176/17, EU:C:2018:711, pkt 62 i przytoczone tam orzecznictwo; ostatnio także wyrok (...) z 7 listopada 2019 r., (...) Polska, w połączonych sprawach C-419/18 i C-483/18, (...):EU:C:2019:930). Zgodnie z art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG sądy odsyłające są zobowiązane do zaniechania stosowania nieuczciwych warunków umownych, aby nie wywierały one, w braku sprzeciwu konsumenta, wiążących wobec niego skutków (wyrok z dnia 26 marca 2019 r., A. B. i B., C-70/17 i C-179/17, EU:C:2019:250, pkt 52 i przytoczone tam orzecznictwo). Sąd zobowiązany jest do uwzględnienia z urzędu, że postanowienie niedozwolone nie wiąże konsumenta. Takie stanowisko prezentuje (...) m.in. w wyroku z dnia 27 czerwca 2000 r. [(...) SA v. R. M. Q. (C-240/98) i (...) SA v. J. S. A. P. (C-241/98), J. C. B. (C-242/98), M. B. (C-243/98) i E. F. (C-244/98), (...):EU:C:2000:346] w którym podkreślił, że cel, jaki przyświecał prawodawcy wspólnotowemu, nie zostałby osiągnięty, gdyby konsument, który jest stroną słabszą i nie dysponuje wiedzą prawniczą oraz zwykle nie korzysta z profesjonalnej pomocy prawnej, zobowiązany był do podniesienia zarzutu niezwiązania niedozwolonym postanowieniem.

W myśl art. 385¹ § 1 kc postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. W myśl art. 385¹ § 3 kc nieuzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Z kolei wedle art. 385² kc oceny zgodności postanowienia umowy z dobrymi obyczajami dokonuje się według stanu z chwili zawarcia umowy, biorąc pod uwagę jej treść, okoliczności zawarcia oraz uwzględniając umowy pozostające w związku z umową obejmującą postanowienie będące przedmiotem oceny.

W oparciu o powyższe przepisy Sąd doszedł do przekonania, że postanowienia dotyczące prowizji w kwocie 9.994,99 zł mają charakter abuzywny. W myśl art. 385¹ § 3 kc nieuzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Podkreślić przy tym należy, że zgodnie z treścią art. 385¹ § 4 kc ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje, a więc w niniejszej sprawie na stronie powodowej. W judykaturze podnosi się natomiast, że okoliczność, iż konsument znał treść danego postanowienia i rozumiał je, nie przesądza o tym, że zostało ono indywidualnie uzgodnione. Konieczne byłoby wykazanie, że konsument miał realny wpływ na konstrukcję niedozwolonego (abuzywnego) postanowienia wzorca umownego. Przyjęcie takiego wpływu byłoby możliwe przede wszystkim wówczas, gdyby konkretny zapis był z nim negocjowany (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 6 kwietnia 2011 r., I ACa 232/11, L.). Wszelkie klauzule sporządzone z wyprzedzeniem będą klauzulami pozbawionymi cechy indywidualnego uzgodnienia i okoliczności tej nie niweczy fakt, że konsument mógł znać ich treść (por. wyrok Sądu Apelacyjnego Warszawa z dnia 15 maja 2012 r., VI ACa 1276/11, L.). W przedmiotowej sprawie – wbrew spoczywającemu nań ciężarowi dowodu – powód będący profesjonalistą i silniejszą stroną stosunku prawnego nie wykazał, że umowa w takim kształcie, jak załączona do akt sprawy, została indywidualnie uzgodniona przez strony. Zważyć należy, iż umowa została zawarta na standardowym druku umowy, jakim powód posługuje się w ramach swojej działalności gospodarczej, co wykluczało indywidualne uzgodnienie poszczególnych klauzul.

Postanowienia dotyczące prowizji nie dotyczą głównych świadczeń stron, lecz jedynie świadczeń ubocznych, stąd możliwa była ich kontrola pod kątem abuzywności.

Zdaniem Sądu klauzule przewidujące obowiązek zapłaty prowizji w zastrzeżonej w umowie wysokości kształtują prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami i rażąco naruszają jego interesy. Na podstawie zebranego materiału dowodowego, w szczególności z umowy zawartej przez strony, nie sposób ustalić z czego wynika tak znaczny koszt prowizji. Na podstawie zaoferowanych dowodów nie można w żaden sposób ustalić, za jakie

szczególne czynności powód zastrzegł dla siebie tak znaczne wynagrodzenie odpowiadające 1/5 kapitału pożyczki. Z treści umowy wynika, że w imieniu powoda zawierał ją pośrednik kredytowy (...) M. T. z siedzibą w G.. W przypadku, gdyby kwota prowizji odpowiadała wynagrodzeniu pośrednika, to strona powodowa nie wykazała, że takie koszty faktycznie podniosła. Nadto, jeśli powoda łączyła umowa pośrednictwa z osobą trzecią, to pozwany jako konsument nie miał rzeczywistego wpływu na wysokość prowizji przyznawanej pośrednikowi, nie łączyły go z pośrednikiem żadne umowy, które nakładałyby na nią obowiązek pokrycia kosztów prowizji pośrednika. Nie miał również możliwości ustalenia czy ich świadczenie jest ekwiwalentne i uzasadnione okolicznościami. Mało tego, nie wykazano czy na etapie zawierania umowy – a ta data jest miarodajna przy ocenie postanowień umownych pod kątem abuzywności – pozwany jako konsument otrzymał informacje o tym, jakie konkretnie koszty są finansowane z opłaty prowizyjnej (w załączniku nr 1 – Tabeli opłat i prowizji jedynie ogólnie stwierdzono, że prowizja od całkowitej kwoty pożyczki wynosi do 25 % od całkowitej kwoty pożyczki). Z powyższego wynika, że kwota prowizji została całkowicie oderwana od ponoszonych kosztów i uzależniona jest wyłącznie od kwoty udzielonej pożyczki, co wydaje się nieuzasadnione. Zważyć bowiem należy, iż czynności faktyczne podejmowane przy zawarciu pożyczki na kwotę 10.000 zł czy 50.000 zł są podobne i powinny wiązać się z podobnymi kosztami. Jednocześnie, konsument nie miał przy podpisaniu umowy możliwości podjęcia należytej przemyślanej, rozsądnej decyzji w przedmiocie zawarcia umowy, skoro nie przedstawiono mu pełnej informacji o kosztach związanych z wyżej wskazanym produktem finansowym. Zdaniem Sądu zastrzeżenie tak wysokiego wynagrodzenia bez odniesienia do konkretnych, faktycznie poniesionych kosztów nie może zostać uznane za postępowanie uczciwe i zgodne z dobrymi obyczajami. Podkreślić należy, iż maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu, które mogą być pobierane od konsumentów wyznacza art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim. Wedle ust. 2 tego przepisu pozaodsetkowe koszty kredytu w całym okresie kredytowania nie mogą być wyższe od całkowitej kwoty kredytu. Natomiast, w myśl ust. 3 pozaodsetkowe koszty kredytu wynikające z umowy o kredyt konsumencki nie należą się w części przekraczającej maksymalne pozaodsetkowe koszty kredytu obliczone w sposób określony w ust. 1 lub całkowitą kwotą kredytu. Sąd odnosi wrażenie, że suma kosztów w umowie została celowo ustalona na takim poziomie bez odniesienia do faktycznie poniesionych kosztów. Tymczasem wysokość kosztów nie może być kształtowana dowolnie i w oderwaniu od kosztów faktycznie ponoszonych w związku z realizacją konkretnej umowy. Niedopuszczalnym jest, aby przedsiębiorca, wykorzystywał niekorzystne położenie pożyczkobiorcy, generując niezwykle zawyżone koszty. W toku niniejszego postępowania powód nie wykazał jakie konkretne czynności związane z obsługą przedmiotowej umowy wiązały się z tak znacznymi kosztami. W tym stanie rzeczy należało uznać, że skoro powód nie udowodnił, że tak znaczne koszty faktycznie zostały przez niego poniesione w związku z wykonaniem umowy czy za konkretne świadczenia dodatkowe spełnione na rzecz konsumenta, to brak podstaw do uwzględnienia prowizji. Zastrzeżenie przez ustawodawcę pozaodsetkowych kosztów kredytu nie oznacza, że powodowi przysługiwało w każdym przypadku uprawnienie do naliczania kosztów maksymalnych i stosowania przy umowach wzorców umownych kształtujących wzajemne prawa i obowiązki stron w sposób niezgodny z zasadami współżycia społecznego. Zamieszczony w ustawie matematyczny wzór nie może stanowić podstawy i sposobu obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych przez dodawanie kwot nieuzasadnionych kosztów i nie może korzystać z ochrony prawnej. Zważywszy na znaczną wysokość prowizji w stosunku do kapitału pożyczki, nie budzi wątpliwości, że postanowienia umowne przewidujące obowiązek poniesienia tych kosztów rażąco naruszają interesy konsumenta.

Z uwagi na bezskuteczność postanowień dotyczących prowizji, należało dokonać ponownego przeliczenia całego zobowiązania, przy pominięciu prowizji, uwzględniając przy tym dokonane przez pożyczkobiorcę wpłaty, które powinny zostać zaliczone zgodnie z zasadami określonymi w umowie. Na podstawie twierdzeń powoda Sąd ustalił, że pozwany w okresie trwania umowy wpłacił kwotę 2.396,87 zł, co zaliczono na kapitał (taka kwota wynika z porównania pierwotnej wysokości kapitału w kwocie 59.994,99 zł oraz kwoty kapitału, której powódka dochodzi zapłaty w niniejszym postępowaniu 57.598,12 zł) oraz kwotę 2.600,52 zł, co zostało zaliczono na poczet odsetek (taka kwota została wskazana wprost w pozwie). Zważyć należy, iż kapitał pożyczki wynosił 50.000 zł, a zatem uwzględniając dokonane wpłaty należało uznać, że do zapłaty pozostaje kwota **47.603,13 zł**. Z uwagi na skuteczne wypowiedzenie umowy kwota ta jest wymagalna. Jak wykazał powód umowa została wypowiedziana pismem z dnia 17 lipca 2019 roku (k. 37). Przesyłka zawierająca wypowiedzenie umowy pozostała niepodjęta w terminie. Wypowiedzenie umowy skuteczne na 9 sierpnia 2019 roku.

Dokonując ponownego przeliczenia odsetek umownych, Sąd miał na uwadze, że odsetki umowne powinny być naliczane za okres obowiązywania umowy, tj. za okres od dnia 9 kwietnia 2018 roku do dnia 9 sierpnia 2019 roku. Miesięczna rata umowy wynosiła 711,84 zł (poza ostatnią w wysokości 711,49 zł). Z obliczenia odsetek karnych wynika, że raty zostały obliczone metodą annuitalną, co wynika z rosnącej kwoty niespłaconego kapitału (kwota kapitału w każdej kolejnej racie rośnie).

<p>Plan spłaty kredytu po wyeliminowaniu abuzywnego postanowienia w postaci obowiązku zapłaty prowizji w kwocie 9.994,99 zł</p>											
Numer raty	od	do	zadłużenie	nieca	część kapitałowa	część odsetkowa					
1	19.04.2018	18.05.2018	80000,00 zł	593,25 zł	281,16 zł	312,08 zł					
2	19.05.2018	18.06.2018	718,84 zł	593,25 zł	282,92 zł	310,33 zł					
3	19.06.2018	18.07.2018	435,92 zł	593,25 zł	284,69 zł	308,56 zł					
4	19.07.2018	18.08.2018	151,23 zł	593,25 zł	286,46 zł	306,79 zł					

5	19.08.2018	18.09.2018	864,77 zł	593,25 zł	288,25 zł	305,00 zł					
6	19.09.2018	18.10.2018	576,52 zł	593,25 zł	290,05 zł	303,20 zł					
7	19.10.2018	18.11.2018	286,47 zł	593,25 zł	291,86 zł	301,39 zł					
8	19.11.2018	18.12.2018	994,61 zł	593,25 zł	293,68 zł	299,57 zł					
9	19.12.2018	18.01.2019	700,93 zł	593,25 zł	295,51 zł	297,73 zł					
10	19.01.2019	18.02.2019	405,41 zł	593,25 zł	297,36 zł	295,89 zł					
11	19.02.2019	18.03.2019	108,05 zł	593,25 zł	299,22 zł	294,03 zł					
12	19.03.2019	18.04.2019	808,84 zł	593,25 zł	301,08 zł	292,17 zł					
13	19.04.2019	18.05.2019	507,76 zł	593,25 zł	302,96 zł	290,29 zł					
14	19.05.2019	18.06.2019	204,79 zł	593,25 zł	304,85 zł	288,39 zł					
15	19.06.2019	18.07.2019	899,94 zł	593,25 zł	306,76 zł	286,49 zł					

16	19.07.2019	18.08.2019	593,18 zł	593,25 zł	308,67 zł	284,58 zł					
-----------	------------	------------	--------------	--------------	--------------	--------------	--	--	--	--	--

W świetle powyższego suma odsetek umownych za okres od 19 kwietnia 2018 roku do dnia wypowiedzenia umowy tj. 18 lipca 2019 roku (raty 1.-15.) wynosi łącznie 4.491,91 zł. Zgodnie z harmonogramem spłaty odsetki umowne za okres od dnia 19 lipca 2019 roku do dnia 18 sierpnia 2019 roku (rata 16. za 31 dni wynosiłyby 284,58 zł). Umowa obowiązywała do dnia 9 sierpnia 2019 roku. Zatem odsetki umowne należą się za okres od dnia 19 lipca 2019 roku do dnia 18 sierpnia 2019 roku, tj. za okres łącznie 22 dni. Odsetki umowne za ostatni umowny okres wynoszą: $(284,58 \text{ zł} * 21 \text{ dni}) / 31 \text{ dni} = 192,78 \text{ zł}$. Suma odsetek umownych za okres od dnia zawarcia umowy do jej wypowiedzenia po wyeliminowaniu abuzywniej klauzuli dotyczącej zawyżonej prowizji wynosi zatem: $4.491,91 \text{ zł} + 192,78 \text{ zł} = \mathbf{4.684,69 \text{ zł}}$.

Kolejną kwestią było przeliczenie odsetek karnych.

<i>od</i>	<i>do</i>	<i>kapitał kolejnych rat z zapisem abuzywnym</i>	<i>kapitał kolejnych rat bez zapisu umownego</i>	<i>zaległy kapitał z zapisem abuzywnym (narastająco)</i>	<i>zaległ kapitał bez zapisu umownego (narastająco)</i>	<i>ilość dni opóźnienia</i>	<i>stopa odsetek za opóźnienie [%]</i>	<i>naliczone odsetki umowne za opóźnienie z zapisem abuzywnym</i>	<i>naliczone odsetki umowne za opóźnienie bez zapisu abuzywnego</i>
21.05.2018	27.05.2018	337,37 zł	281,16 zł	337,37 zł	56,21 zł	7	14	0,92 zł	0,15 zł
19.06.2018	24.06.2018	339,48 zł	282,92 zł	340,39 zł	57,47 zł	6	14	0,79 zł	0,16 zł
19.07.2018	18.08.2018	341,59 zł	284,69 zł	343,28 zł	58,59 zł	31	14	4,14 zł	0,16 zł
19.08.2018	23.08.2018	343,73 zł	286,46 zł	687,01 zł	400,55 zł	5	14	1,34 zł	1,09 zł
19.09.2018	27.09.2018	345,87 zł	288,25 zł	345,88 zł	57,63 zł	9	14	1,21 zł	0,16 zł
19.10.2018	18.11.2018	348,03 zł	290,05 zł	348,03 zł	57,98 zł	31	14	4,20 zł	0,16 zł
19.11.2018	18.12.2018	350,20 zł	291,86 zł	698,23 zł	406,37 zł	30	14	8,15 zł	1,11 zł

19.12.2018	27.12.2018	352,39 zł	293,68 zł	1 050,62 zł	756,94 zł	9	14	3,68 zł	2,06 zł
28.12.2018	18.01.2019	354,59 zł	295,51 zł	361,80 zł	66,29 zł	22	14	3,10 zł	0,18 zł
19.01.2019	18.02.2019	356,80 zł	297,36 zł	716,39 zł	419,03 zł	31	14	8,64 zł	1,14 zł
19.02.2019	18.03.2019	359,03 zł	299,22 zł	1 073,20 zł	773,98 zł	28	14	11,69 zł	2,11 zł
19.03.2019	18.04.2019	361,27 zł	301,08 zł	1 432,23 zł	1 131,15 zł	31	14	17,27 zł	3,08 zł
19.04.2019	18.05.2019	363,52 zł	302,96 zł	1 793,50 zł	1 490,54 zł	30	14	20,92 zł	4,06 zł
19.05.2019	18.06.2019	365,79 zł	304,85 zł	2 157,02 zł	1 852,17 zł	31	14	26,00 zł	5,04 zł
19.06.2019	18.07.2019	368,08 zł	306,76 zł	2 522,82 zł	2 216,06 zł	30	14	29,43 zł	6,03 zł
19.07.2019	9.08.2019	370,37 zł	308,67 zł	2 890,90 zł	2 582,23 zł	22	14	24,73 zł	7,03 zł

Z powyższego zestawienia wynika, że suma odsetek umownych za opóźnienie w okresie trwania umowy naliczonych do dnia 9 sierpnia 2019 roku wynosi **33,71 zł**.

Sąd obliczył odsetki karne za opóźnienie od dnia następującego po skutecznym wypowiedzeniu umowy pożyczki, tj. od dnia 10 sierpnia 2019 roku do dnia wystawienia wyciągu z ksiąg banku tj. do dnia 15 października 2019 roku:

Zaległy kapitał * $[(360/(14/100)) * \text{liczba dni opóźnienia}] = 47.471,67 \text{ zł} * [((14/100)/360) * 67] = \mathbf{1.236,90 \text{ zł}}$.

W świetle powyższych wyliczeń suma należnych powodowi odsetek (suma kwot 4.684,69 zł, 33,71 zł i 1.236,90 zł) wynosi **5.955,30 zł**.

Uwzględniając jednak dokonane przez pozwanego wpłaty, które zostały zaliczone na poczet odsetek w łącznej kwocie 2.600,52 zł należało uznać, że z tego tytułu do zapłaty pozostaje wciąż kwota **3.354,78 zł**.

W świetle powyższego należało uznać, że na zadłużenie pozwanego (po wyeliminowaniu abuzywnych postanowień dotyczących prowizji) składają się kwota zaległego kapitału w wysokości 47.603,13 zł, a także niespłacone odsetki w kwocie 3.354,78 zł. Łącznie zatem zadłużenie pozwanego stanowi kwotę **50.957,91 zł**.

Mając zatem powyższe na uwadze, na mocy art. 720 kc w zw. z art. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 50.957,91 zł wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie) liczonymi od kwoty 47.603,13 zł liczonymi od dnia 16 października 2019 roku do dnia zapłaty. Wysokość odsetek umownych za opóźnienie została określona w umowie.

Natomiast, w pozostałym zakresie, na mocy powołanych powyżej przepisów stosowanych a contrario, Sąd powództwo oddalił.

O kosztach Sąd orzekł na mocy art. 100 kpc, uznając, że powód wygrał niniejszy spór w 82,65 %, zaś pozwana w 17,35 %. Na poniesione przez powoda koszty składają się: opłata sądowa od pozwu (772 zł), a także koszty poświadczeń notarialnych (3,69 zł) łącznie zatem kwota 775,69 zł, z czego należy mu się zwrot od pozwanego kwoty 641,34 zł. Z kolei pozwany poniósł koszty zastępstwa procesowego w kwocie 5.400,00 zł, z czego może domagać się od powoda kwoty 936,90 zł. Po wzajemnym skompensowaniu należności należało zasądzić od powoda na rzecz pozwanego kwotę 295,56 zł.

Ponadto, Sąd rozliczył nieuiszczone koszty sądowe w postaci części opłaty od pozwu w wysokości 2.313 zł. Zgodnie ze stosunkiem, w jakim strony przegrały niniejszy spór, od powoda należy ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 400,61 zł, zaś od pozwanego kwotę 1.912,39 zł.